

Једна лична карта, један лик, али две личности. Доктор Ђурковић и Мистер Мишко. Један пише за режимску *Политику*, где објављује кастриране, стерилисане, дезинфиковане и дестиловане текстове у рубрици „Хроника опстипације“, а други за љуте опозиционе интернет медије, попут *Стандарда*, и тамо пише још „љуће“ тираде (колумна „Хроника окупације“) у којима нема невиних. У свом правдемом гневу Мистер Миша аболира једино Доктора Ђурковића. Мистер Мишко и Др Ђурковић су надахнули писца Чака Палахњука да напише књигу

Борилачки клуб

по којој је снимљен истоимени филм. Др пише за

Политику

јер му је Бујошевић много бољи од Смајловићке, која га је, наводно, цензурисала.

Заправо, Др Ђурковић сматра да је гори али пошто је Др пригрлио филозофију „Што горе, то боље“, онда је Бујошевић

океј

, а Смајловићка је

фуј

. Не разумете ви то. Ђурковић је доктор филозофије, научни сарадник Института за европске студије, а Мистер Мишко је ЛИДЕР у потенцији, вођа Центра за борилачке и конзервативне студије (Fight club center), протостранке коју чине углавном бивши чланови ДСС-а.

Др Ђурковић је био саветник председника владе, Коштунице, а Мистер Мишко је жестоки критичар Војислава, председника ДСС-а. Мистер Мишко напада све редом. Сви су (му) криви и исти, и Милошевић и Војислав и Тадић. Исти и криви су и нови српски политички мислиоци и стари антисрпски политички издајници. Другачији је једино Мистер Мишко. И, наравно, Др Ђурковић, кога Мистер обожава и коме утире пут да постане централни конзервативни студиолог. Када би се спојили квалитети обојице, уместо што су подвојени, и када би, неким чудом, одбацили мане – Др Ђурковића, да пише о „таштини празнине“, и Мистер Мишка – умишљеност, надобудност и параноју, добили бисмо парекселанс критичара, аналитичара и хроничара. Када би...

Када би се спојили квалитети обојице, уместо што су подвојени, и када би, неким чудом, одбацили мане – Др Ђурковића, да пише о „таштини празнине“, и Мистер Мишка – умишљеност, надобудност и параноју, добили бисмо парекселанс критичара, аналитичара и хроничара. Када би...

Повод за ово моје реаговање је најновији текст Доктора Џ. и Мистера Х. објављен у *Стан дардовој*

[\[1\]](#)

колумни. Сви опозициони текстови Мистер Мишка увек неке држе лекцију (овај пут Коштуници и успут, наводно, морални час компрадорској елити). Овај текст се привидно бави Божидаром Ђелићем и Ратком Марковићем, изузев почетка и краја текста који засењују наводну тему, скаредним тврдњама о сасвим другој теми. На почетку и на крају текста, као и у многим својим чланцима, Др Ђурковић се бави својом затомљеном опсесијом, плувањем по Коштуници (чиме се опасно приближава свом колеги, доктору Стпротићу, мултиамбасадору, чија опсесија није била затомљена и чиме се озбиљно препоручује за неку дипломатску синекуру – ако не може амбасадорску, може конзулску у Никарагви).

На почетку чланка аутор виспрено, све гледајући у календар, каже: „Данас је понедељак, 20. септембар 2010. године. У петак, 24, биће тачно десет година откако су одржани избори на којима је НАВОДНО Војислав Коштуница победио у првом кругу Слободана Милошевића...“ Др Ђурковић ме озбиљно брине. Прво, има симптоме Стпротића, а потом има и симптоме најзагриженијих слобиста, који су се годинама упирали да докажу да је Коштуничина победа лажирана.

Наш мислилац, с позом (фото за опстипациону, пардон окупациону колумну, приказује га као „интелектуалца“ и начитаног човека, са наочарима танких оквира, са јуначком десницом овлаш наслоњеном на браду, са џемпером са високим оковратником и са позадином препуном дебелих, свакако, умних, прочитаних књига. „Једна од фотографија“ – стајаће у будућој, ауторизованој биографији председника Др Ђурковића – „из раних колумнистичких дана председника Србије“. Зашто да не? Па паметнији је од Бориса – добро, лепши није, али то није битно – фотографија је иначе, прави ватромет менсолике

IQ.

Елем, овај велики конзервативни мислилац открива да Коштуница није победио Милошевића 2000. године (изгледа да тврди обрнуто, да је 2000. Милошевић победио Коштуницу), односно да је Коштуница покрао изборе 2000. године, покрао Милошевића, односно народ, преиначио вољу народа и постао председник СРЈ. И после десет година велики филозоф Мишко открива истину и благосиља нас њоме. То што је у међувремену био саветник истог тог Коштунице, нема везе. Тад му је Коштуница био добар и тада, 2004. и 2005. године, није био „наводни“ победник, већ прави победник. Данас када је Мишко самопроглашени десничарски гуру, лидер ЦКС, странке у настајању и немогућности, он има ВИЗИЈЕ, ЈАВЉА МУ СЕ, да је Милошевић победио 24. септембра 2000. године.

Мишко нам то узгред саопштава, као чињеницу општепознату, коју ваљда не треба

доказивати, коју, ето, ОН, велики хронични опстипатор, може да нам фрљне кад му се прохте. И ко нам то саопштава? Ко нам мртав 'ладан каже да је Коштуница НАВОДНО победио Милошевића? Доктор Ђурковић или Мистер Мишко? Да ли нам заиста тако историјски крупну ствар, ствар фактографије, саопштава доктор филозофских наука, аутор више књига, научни сарадник Института за европске студије, или нам то саопштава љути лидер ЦКС, Мистер Мишко?

На крају чланка, заиста ничим изазван, Мишко каже: „Е, па браћо, срећан вам 24. септембар. Некако је сасвим у реду и логично да се 5. октобар прослави педерским маршем кроз Београд, а да на платформи у халтерима заједно прођускају Борис и Ивица. Иако се Воја тренутно дури због неких правних срања, РЕД ЈЕ ДА СЕ И ЊЕМУ НАЂЕ МЕСТО ПОРЕД ЊИХ. НИЈЕ У РЕДУ ДА СЕ ЗАБОРАВИ ЊЕГОВ СУШТИНСКИ ДОПРИНОС ДА ДЕМОКРАТИЈА НА ОВАКАВ НАЧИН ПОБЕДИ У СРБИЈИ“. Очигледно верује да су Коштуница, Тадић и Дачић исти и жели да и ми у то верујемо. ЦКС доктор лидер верује у бесмислицу да је Коштуница суштински (да ли мисли и формално?) допринео да победе многа зла у Србији, па и то да ултраагресивне сексуално и психолошки ометене особе могу да парадирају, тражећи већа права од осталих, и лажно се представљајући као жртве.

ЦКС доктор лидер верује у бесмислицу да је Коштуница суштински (да ли мисли и формално?) допринео да победе многа зла у Србији, па и то да ултраагресивне сексуално и психолошки ометене особе могу да парадирају, тражећи већа права од осталих, и лажно се представљајући као жртве.

Др Лидер нам дугује неколико одговора. На пример, зашто тако питомо пише за режимску *Политику* а на опозиционим сајтовима се издаје за великог и бескомпромисног опозиционара? Зашто се прикључио клубу мрзитеља Коштунице? Чиме му је Коштуница наудио? Зашто је пристао да буде Коштуничин саветник? Зашто је престао да буде Коштуничин саветник? Чиме поткрепљује тврдњу да је „Коштуница НАВОДНО победио Милошевића...“? У чему се састоји Коштуничин „суштински допринос“ да победи зло у Србији?

Ако су Др Ђ. и Мр М. заинтересовани за едукацију и истину, могу погледати текст који сам написао о 24. септембру и обиље оригиналних докумената које сам приложио.

Имајући у виду многе раније текстове Подвојеног, посебно два о Слободану Антонићу и један о Босиљки Медвић, препознајем, осим параноје, нарцисоидну, самозаљубљену личност, која је почела да верује у сопствену „величину“ и „мисију“, заблуделу општим падом друштва и недостатком критичке речи, те могућношћу да објављује своје текстове. Кратко речено, човек је одлепио. Не знам када је то почело, али дефинитивно је одлепио оног тренутка када је у сну одлепио налепницу испод које је стајало име будућег председника Србије – Миша Ђурковић! Одлепио је и придружио се блејаци патолошких мрзитеља Коштунице.

Кратко речено, човек је одлепио. Не знам када је то почело, али дефинитивно је одлепио оног тренутка када је у сну одлепио налепницу испод које је стајало име будућег председника Србије – Миша Ђурковић! Одлепио је и придружио се блејаци патолошких мрзитеља Коштунице.

Коштуница и ДСС су већ девет година, због опирања диктату САД и осталих америчких слугу, систематски сатанизовани, оцрњивани, и постали предмет најгорих стереотипа и предрасуда, које су ограничено ширили и шире политички противници, а још више проамерички петоклонаши и квислинзи, добро ухлебљени у делу НВО сектора и медија. И на све то смо навикли. Међутим, од силаска са власти 2008. године Коштуница и ДСС су постали предмет истих таквих напада, с десна, од ликова попут лидера ЦКС. Они први напади су веома опасни, али мањи део грађана у то верује. Сматрам да је још опасније када истоветни напади дођу са супротне, десне стране, на којој се налази и ДСС. Сигуран сам да је дужност свих нас да се опоремо свим обманама, лажима и бестијалностима ма са које стране дошли, с оне старе, леве, или ове нове, наводно десне. Не може изговор да нам буде „па нећемо ваљда да се спуштамо на Ђурковићев ниво“. Тим пре што у својој опсесивној самозаљубљености он вероватно умишља да је то што му нико не противречи највећи и „крунски“ доказ исправности његових конфузних ставова и његове „аргументације“.

---

[1] <http://www.standard.rs/vesti/49-kolumne/5447-boa-derikoa-i-prof-markovi-moralni-as-komp-radorskoj-eliti-.html>